

1
Gedichtjes
van
Mr. P. Brooshoofd

KON. INSTITUUT
VOOR TAAL-, LAND-
EN VOLKENKUNDE

Col. Brooshoofd no 70
Gent

t' Huiskomst

Als ik t' huis kom
 van de wand'ling
 hoor'k van ver reeds
 't vroolijk jaichen
 van mijn kind'ren,
 voel hun mondjes,
 nog onschuldig,
 op mijn lippen
 en hun armpjes,
 vastgeslagen,
 om mijn schouders,
 reeds gebogen.

KON. INSTITUUT
 VOOR TAAL-, LAND-
 EN VOLKENKUNDE

In God dankend
 voor dat heerlijkst,
 word ik toch ook
 droef te moede
 bij het denkbeeld,
 dat zoo snel reeds
 mij het leven,
 eens zoo heerlijk,
 niets meer zijn zal,
 stilte alom mij
 zal omgeven,

3
en de lachjes
mijner kinderen
nodig mijn oor meer.
Zullen treffen.

aan mijn lief
dochtertje Louise.

34
Herfstschoon.

Niet in het groene lentekleed
zie ik u het liefst o veld en bosch,
maar in den schitterend witter dor
der schoone die, geleid, gevierd,
met paarden en juweel gesierd,
zich koningin der balzaal weet.

Dan ligt een dek van rijk satijn,
bevroren dauwdrop-wijd en zijd,
op woud en akker uitgespreid.
Het klemt zich om der boomen bast
en hecht zich aan de takken vast
en flonkert in den zonneschijn.

Op 't immer groenend sparrenblad
wiegt zich het herfstkleed heen
en weer
en, strijkt daarop een vogel neer,
dan buigt de tak zich, sierlijk rond,
en 't rijn valt vonkrend op den grond
als ware 't een stroomend paarden-
bad.

5
Het schittert op de dorre blaas,
door najaarstorm te saam

gebracht,
en dekt met diamanten pracht
het fijne kruid, de kleine plant,
als had een lieve tooverhand
op nieuw met bloesem hen belaän.

Dan ligt daar, als in silvergloed,
het land ter neer in diepe rust,
zijn kracht hervinnend, moegekust
door 't gloeiend zomer - sonnelicht,
dat nog op 't kleed zijn stralen

richt
en 't in zijn schijnvel fonkelen doet.

't geluid, dat soms de rust verstoort,
verhoort de stille; een vogel springt
aan tak tot tak; een werkmans singt
bij 't laden van zijn winterhout;
een jagerschot zendt door het woud
zijn korten knal weergalmeend
voort.

56
Maar ginds, zeer verre, ligt de stad
die nimmer rust; waar hartstocht
jaagt;

waar ieder meer van 't leven vraagt
dan 't geven kan, moort tegen 't lot,
sich kwelt om grootheid, geld,

genot,
— en stervend vraagt sal: om wát?

In den speltrein.
 De trein sliëgt, langs zijn yzren
 pad
 door 't lachen, weenen.
 door 't hoogen en laagst der groote stad
 gevoelloos henen.

Ik laat, door 't dof portierglas heen,
 op huizen, erven,
 op 't eindloos woud van kalk en steen,
 mijn blikken zwerven.

Daar gonst me in 't oor een galmen van
 vruyde
 uit honderd kelen —
 op 't gindsche school-erf zie ik de jeugd
 al juichend spelen.

Die voetjes olug, die wangen rond,
 die quitige oogen,
 dat krullend haar — ik zie 't al
 een stond-
 en 't is gevlogen.

Zien muur; een boom, door 't weer
 geveld;
 een drietal huizen —
 en langer mij spelt een dooden veld
 met honderd kruisen!

9
Het arme Javaantje.

Javaantje, als ik daar ronddoel
in 't lommer van uw kampongs,
en ik zie u zoo genootool
met uwe hdam'svorhjes
die nog daareven dienden
om grootmama, de zijde,
t'eerwaardig hoofd te kuieren
uw blaadje rijst verorbren,
of, vreedzaam nederhurkend,
t'gebilte op de heelen,
uw brandrij strootje rooken,
wijl moeder stampst in 't rijstblok
en 't naakte, bruine kindje,
met bellen aan de voetsjes
en doeslig grijze plekjes
van stof, op 't mollig zitvlak,
de rond verbaasde kraaltjes
steekt door het groen der pagger,
schuw glurend naar den blanda;
en zinds, op kleiner ofstand,
in 't lover der kembodje
de schieve hanten paaltjes,

9 10
zoo goedig grof gesneden,
waaronder men u eenmaal
te eenw'ge rust sal brengen,
na 't reeds zoo rustig leven,
dat geen sociale quaestie,
geen roode revolutie,
geen drommelsch bers van forter,
geen financiële crisis,
geen triple-alliantie
of vredes-conferentie,
geen dynamiet of bommen,
geen cel of protoplasma,
noch kokken of bacillen,
geen tobben over 't morgen,
geen sombre wijsbegeerte,
geen "vrije daad" of "wildwoning"
geen lust om bräaf te wesen,
geen twijflen aan 't hier en maals
ooit in 't geringst kwam storen —
als ik dat alles naja
en ik denk dan hoe wij, blanda's,
— zoo door en door gelukkig! —
aan 't wurmen sijn en kibbler
om u 't normaalig leven
wat draaglijker te maken,

11
Dan vraag ik - heel in stilte,
opdat een uwer "vrienden"
het niet bij ongeluk hoore -
faraantje, is niet uw leven
reeds draaglijker dan 't onze?

12
Links en Rechts.

Wandelaar,
als na den regen
't slijk alom
ligt op de wegen,
en zij zoekt
den voet te zetten
zonder schoen
of bloed te spetten,
dan schijnt steeds
u d' overzijde
van het spoor
het schoonst van beide.
Doch van links
gestapt ter rechter,
merkt zij dra
dat daar nog slechter
't loopen is
dan 't was zoo eve.
Wandelaar,
siedaar het leven.

In de bergen
 staat in zijn verzucht,
 langy afgrond en kloven,
 werkt zich de jongling
 in 't leven naar boven.

Hooger steeds klimt hij
 met moeitevol streven,
 dieper steeds bliën hem
 de lachende dreven.

Staande op het toppant
 der golvende bergen
 meent hij een reis zich
 die nærket op dwerzen.

Fiër vergelijkt hij
 't verlein met het heder - - -
 plots glipt de voet hem -
 hij stort naar beneden!

Diep in 't ravijn ginds,
 verplet, ligt hij neder -
 stijgen noch dalen
 keert immer hem weder.

Keesje over de Deugd.

De "Deugd" is toch een schoone zaak,
 want zij geeft rijkdom en hermaak
 aan vele brave menschen.
 Dat zien we aan onker domine
 die krijt er bijna alles mee,
 wat hij zich maar kan wenschen.

Zoo menig boerenman - zegt moe -
 brengt hem een varken of een koe,
 of brandhout om te stoken;
 een ander weder melk of kaas,
 een eend, een kip, een vette haas,
 sigaren om te rooken.

Dat alles krijt hij - zegt papa -
 door onker lieven Heer's genā
 en door zijn deugdzaam leven;
 en heeft hij soms een te gebrek,
 dan houdt hij maar een vroom
 gebrek,
 en 't wordt hem dra gegeven.

Daarom moet ik - heeft pa gezegd -
 zoveel 't in mijn vermogen leit
 in deugd en vroomheid groeien.
 Dan krijg ik later ook, als man,
 al wat ik maar verlangen kan:
 sigaren, spek en koeien.

Smidslied.
 (bij het sambeeld)

Ik ben een duchtig arbeidsman,
 die alle zaken maken kan,
 maar eene zaak maak ik u niet,
 al liep de heele boel in 't riet -
 die eene zaak, dat eene ding,
 dat is: een valsche rekening.
 Hallo, hallo, dat eene ding,
 dat is: een valsche rekening!

Ik ben een duchtig arbeidsman,
 die ook weer alles breken kan,
 maar eene zaak, mijn hand er op,
 al stond de wereld op haar kop,
 is me om te breken veel te lief:
 het hartje van mijn hartedief.
 Hallo, hallo, 't is veel te lief,
 dat hartje van mijn hartedief!